ITALIA IRREDENTA - HET ONVERLOSTE ITALIË

Malcesine aan het Garda-Meer (Triënte), op de grens van Oostenrijk en Italië, over welk gebied onderhandelingen worden gevoerd om dit aan Italië af te staan.

Men moet den geest der Zuidelingen begrijpen om de houding van de Italiaansche bevolking in dezen oorlog te verstaan. Wij, bewoners van de noorderlanden beschouwen het bijkans als woordbreuk dat het Appenijnsche schiereiland zich onzijdig houdt in de heftige worsteling, welke de levensbelangen der twee andere bondgenooten der Triple Alliantie, bedreigt. Doch Italië greep met beide handen het excuus aan, dat van Oostenrijk de oorlogsverklaring was uitgegaan, om onzijdig te blijven in een strijd waarbij de sympathiën der gansche bevolking behoorden aan de zijde van hen, die men feitelijk moest gaan bevechten. Met Duitschland had men nog wel meegegaan, doch aan de Donau-monarchie vergaf men het niet, dat zij na het Congres van Berlijn, Zuid-Tyrol, Triëst, Istrië en Dalmatië vasthield, waarop Italië zooveel meer recht meende te hebben.

En het verlangen naar het „onverloste Italië", dat behalve deze streek ook nog het canton Tessino, Nizza, Corsica en Malta omvat, werd bijkans weer even heftig als in de dagen van den ouden Garribaldi, toen onder zijn leiding een vereeniging van heethoofdige Italianen tot stand kwam, die niets liever had gedaan dan direct een inval in het door de Oostenrijkers bezette gebied te doen en te pogen Triëst en Triënte met de kracht der wapenen te heroveren.

De Italiaansche regeering heeft zich altijd krachtig tegenover deze vereeniging gesteld en het bleek bij herhaling, dat het „veel geschreeuw en weinig wol" op

KONING VICTOR EMMANUEL III VAN ITALIË.

dezen bond van toepassing moest heeten. Want ondanks de aanblazingen van Fransche vriendelijke zijde, konden de leden van meergenoemde vereeniging geen invloed genoeg uitoefenen om het Drievoudig Verbond, met Oostenrijk en Duitschland gesloten, tegen te werken.

En algemeen beweert men, dat indien de regeering van Oostenrijk-Hongarije maar wat verstandiger was opgetreden tegen de bevolking dezer door vele Italianen bewoonde streken, de haat nooit zoo heftig zou zijn geweest en de verwijdering tusschen de twee naburige staten nimmer tot een toestand als de huidige gevoerd had.

Want men mag gelooven, dat alle diplomatische eigenschappen van Duitschlands beste mannen noodig zijn om een breuk, welke voor de strijdende Midden-Europeesche Keizerrijken uiterst noodlottig zou kunnen zijn, te voorkomen.

Men heeft hooren mompelen van een toezegging tot afstand der begeerde streken van de zijde der Oostenrijkers. Doch het bericht is weer met groote beslistheid tegengesproken. Keizer Franz Jozef zou er zich persoonlijk tegen verzet hebben. Hoe het ook zij, zonder twijfel mag men aannemen, dat de kwestie van de Italia Irredenta van zeer neteligen en wellicht ook van verstrekkenden aard is.

De Monte Baldo aan het Garda-meer op de grens van Triënte in Oostenrijk.

Het Garda-meer met zijn rotsoevers bij de Oostenrijksch-Italiaansche grens in Triënte.